

un limbaj inspirat de Dumnezeu, firea dumnezeiască a lui Hristos.

Ioan a trăit mai mult de o sută de ani. Înaintat în vârstă, nu avea altă predică, decât aceste cuvinte: "Copiilor, iubiți-vă unii pe alții!". Ucenicii lui, auzind că repetă numai această frază, l-au întrebat într-o zi de ce nu spune și altceva. El a răspuns că aceasta este cea mai mare poruncă a Domnului. Este de ajuns.

Pe când a mers prima dată în Efes, printre ucenicii pe care îi avea era și un copil mic, pe care Sfântul Apostol Ioan îl iubea mult și cu multă grijă cultiva sufletul lui. Acest micuț părea ca un înger, iar Ioan vedea întru el o aleasă făptură a harului, o floare neprihănită a raiului pământesc, care este Biserica. Întorcându-se din exil la Efes, Apostolul Ioan a aflat că fiul său

duhovnicesc a luat un drum greșit și a devenit un tâlhar și ucigaș. Ioan s-a întristat profund, dar nu a deznădăjduit. A încălecat pe un măgar și a căutat peste tot, prin munți, oaia cea pierdută, ca și Păstorul cel Bun din parabolă. În cele din urmă a reușit să-l întâlnească pe tânăr. Acela îndată ce l-a întâmpinat pe Apostolul cu părul alb, a căzut la picioarele lui căindu-se și plângând cu amar, l-a urmat ca un miel.

Sfântul Ioan și-a cunoscut dinainte moartea, sosirea momentului să plece din această viață. A pus să i se sape groapa, și-a așezat haina, s-a întins înăuntru și a închis ochii, încredințându-și sufletul sfințit lui Hristos.

Sursa: www.pemptousia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 14 mai	18:00	Vecernie
Duminică 15 mai	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a III-a după Paști

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București
Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

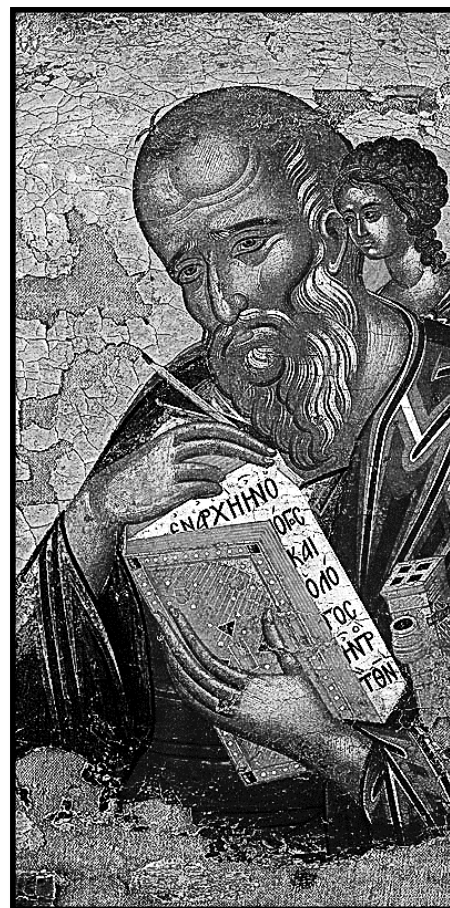
SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 165 / 8 mai 2016

SFÂNTUL APOSTOL ȘI EVANGHELIST IOAN TEOLOGUL

Ioan era din Betsaida Galileii. Nu cunoștea carte, la fel ca ceilalți Apostoli, însă era dintr-o familie înstărită. Tatăl său, Zevedeu, avea mreje de pescar, și avea mai mulți angajați, precum și cei doi copii, Iacov și Ioan. Cât despre mama Sfântului Ioan, Salomeea, care era verișoară cu Maica Domnului, aflăm din Evanghelii că slujea lui Hristos, mergând în urma Lui cu alte femei evlavioase.

Atunci când a început să predice Sfântul Ioan Înaintemergătorul în pustia Iordanului venirea lui Hristos, Ioan cu Andrei – fratele lui Petru – care erau și ei pescari, au mers aproape de el și au devenit ucenicii lui. La o zi după Botezul Domnului, Înaintemergătorul le-a arătat acestora pe Iisus care trecea și le-a zis: "Iată Mielul lui Dumnezeu!" Atunci, ei s-au apropiat de Hristos, iar când Acesta i-a văzut, a întrebat: "Ce căutați?" Andrei și Ioan l-au zis: "Răbbi

(adică Învățătorule), unde locuiești?” “Veniți și veți vedea!” le-a răspuns Hristos. Au venit la casa unde locuia și au rămas până seara, ascultând, pentru prima dată, cuvântări despre viață din gură dumnezeiască.

După două luni, Fiul lui Dumnezeu i-a chemat pe Andrei și pe Petru lângă El, precum și pe Iacov și pe Ioan. Acestea s-au întâmplat pe malul Lacului Ghenizaret (Marea Galileii). Cele două perechi de frați au lăsat năvoadele și corăbiile și din acel moment s-au alăturat lui Hristos. Și-au schimbat ocupația după cuvântul pe care li l-a spus Domnul: din pescari de pești au devenit pescari de oameni. Dintre toți Apostolii, Ioan a fost cel mai tânăr. S-a dedicat lui Iisus cu însofletire. La început avea o fire irascibilă. Râvna arzătoare și dragostea pătimasă pe care le arăta, aminteau, adesea, de primul lui Învățător pe care l-a avut, pe Întemernicitorul Domnului.

Odată, Hristos și Apostolii se îndreptau spre Ierusalim și nu au fost primiți bine în satul Samariei pe unde treceau. Iacob și Ioan s-au mâniat și l-au zis să facă să coboare foc din cer și să îi mistuie pe oamenii aceia neprimitori. Hristos atunci i-a certat, spunând că nu știau cărui duh slujeau, adică duhului dragostei și al răbdării. Din nou, altădată, cu puțin înainte de patimile Domnului, Salomeea a cerut lui Iisus, nesocotind mândria de mamă, ca să șadă cei doi fii ai săi unul de-a dreapta și unul de-a stânga Lui, întru Împărăția Sa. Toți din jurul lui Hristos considerau această Împărăție nu numai cerească, dar și pământească, și credeau că Iisus ar fi

urmat să urce pe tronul lui David, alungându-i pe romani de pe pământurile sfinte ale Iudeii. Însă Hristos, după cum spune cântarea bisericească, în loc de “tron”, i-a dăruit lui Ioan propriul Lui piept. Și în realitate acesta era “ucenicul pe care îl iubea Iisus” cel mai mult. Niciunul dintre Apostoli nu avea o legătură atât de strânsă cu Domnul. Ioan stătea întotdeauna lângă Învățător și adeseori pune capul pe pieptul Lui. Uneori când Fiul lui Dumnezeu, se separa de ceilalți ucenici, pentru a se ruga singur cu Tatăl lui, îl însoțau numai trei dintre aceștia – Petru, Iacov și Ioan. La fel, atunci când s-a schimbat la Față pe muntele Taborului sau când era îngrijorat și se ruga pe muntele Măslinilor. După cum am mai spus, cel mai apropiat de Iisus era Ioan: cuvintele și suspinele lui Hristos întâlneau prima dată inima lui.

Atunci când L-au prins pe Hristos, ceilalți ucenici s-au împrăștiat precum oile cărora li s-a luat păstorul, numai Ioan și Petru l-au urmat până în curtea Arhierelui Anna. Acolo Petru s-a temut și s-a lepădat în fața slujnicei, însă Ioan a rămas credincios.

Ioan era cunoscut în mediul arhieresc, după cum citim în Evanghelie, și de aceea risca să se expună mai mult. Când Hristos s-a suit pe cruce, Ioan, împreună cu Maica Domnului, a stat alături de El până în ultimele clipe. Iisus înainte de a-și da duhul, i-a încredințat lui Ioan pe mama Sa. La coborârea de pe cruce, Ioan i-a ajutat pe Iosif și Nicodim și, plângând, a pus încă o dată capul pe pieptul lui Hristos, împuns de suliță. Chiar și după Înviere, atunci când Mironosițele i-au

înștiințat pe Apostoli, Ioan a ajuns primul la mormântul gol, alergând mai repede decât Petru, care era mai bătrân. De asemenea, el l-a recunoscut pe Domnul când s-a arătat la Marea Tiberiadei.

După Cincizecime, când Sfântul Duh a venit sub formă de limbi de foc peste Apostoli, Petru și Ioan devin stâlpii pe care se sprijină tânăra Biserică a lui Hristos. Nimeni nu are autoritatea lor. Hristos i-a dat lui Iacov și lui Ioan denumirea de “voanérgeș”, care înseamnă “fii tunetului” și, într-adevăr, Ioan a fost ca un adevărat tunet al Cuvântului lui Dumnezeu. Acest lucru se vede în Evanghelie, în Epistole și în Apocalipsă, scrierile sale.

Despre activitatea apostolească, tradiția ne spune multe lucruri. În anul 69 după Hristos, Ioan a plecat din Ierusalim și s-a dus în Efes. Era după adormirea Maicii Domnului, pe care a avut-o mereu aproape de el, ca un copil grijuliu, făcând ascultare poruncii lui Hristos pe care le-a dat-o pe când se afla sus pe cruce. După preacinstita mutare la cer a Maicii Domnului, Ioan nu mai avea nici un motiv să rămână în Ierusalim. În Efesul încreștinat de Sfântul Apostol Pavel, Ioan a stat mult timp, sprijinind oile lui Hristos prin cuvântul lui și povestind câte își amintea despre Mântuitor.

Pe atunci, Împărat la Roma era Domițian, care se temea de Iisus și, auzind că Acesta va împărăți întreg pământul, și-a închipuit, la fel cum a făcut și Irod altădată, că va fi un împărat lumesc și fiindu-i frică să nu-și piardă tronul, a pus să fie găsite și aduse la Roma, legate în lanțuri, toate rudele lui Hristos. Așa că au adus acolo

pe nepoții lui Iuda, fratele Domnului, care au scăpat de moarte, arătând mâinile bătătorite de muncă, pentru că, desigur, Domițian nu se aștepta să vadă principii într-o asemenea “decădere” socială. Atunci l-au prins și pe Ioan, l-au dus la Roma și, după o judecată scurtă, a fost condamnat la moarte. Mai întâi l-au biciuit, așa cum era obiceiul, iar apoi l-au aruncat în ulei fierbinte, dar nu a pățit nimic. Judecătorul l-a ținut în închisoare pentru ceva timp, neștiind cum să se comporte cu el. În acest răstimp, temerile împăratului s-au diminuat și mânia lui s-a domolit. Astfel, condamnarea Apostolului a fost comutată în exil, fiind trimis în Patmos să lucreze la mine.

Acolo, Ioan s-a aflat printre răufăcători, noii săi tovarăși de viață. Dar oare nu spusese Hristos adeseori, că nu a venit în lume pentru cei dreapți, ci pentru cei păcătoși? În acest mediu dur, nu doar că nu a suferit suferințe preaiubitul ucenic al Domnului, ci a găsit și ocazia să se adâncească mai mult în meditații sfinte. Acolo, într-o Duminică, a avut viziunea despre sfârșitul Lumii pe care a decris-o în Apocalipsă. Se spune că a avut această vedenie într-o peșteră unde se retrăsese, peșteră care există și astăzi.

Murind Împăratul Domițian, a fost succedat de Nerva, care l-a eliberat pe Ioan. Atunci Apostolul s-a întors în Efes. Acolo a scris Evanghelia sa, întrucât un anume Kírinthos susținea cu tărie că Iisus nu era Dumnezeu. Atunci Ioan a spulberat necredința ereticului acela prin Evanghelia sa, în care evidențiază, într-